

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

18 юни 1998 година*

„Иск за неизпълнение на задължение – споразумения, решения и съгласувани практики – определяне на бизнес тарифа – митнически агенти – законодателство, засилващо действието на споразумението”

По дело C-35/96

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н Enrico Traversa, от правния отдел, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на г-н Carlos Gómez de la Cruz, от правния отдел, Wagner Centre, Kirchberg,

ищец,

срещу

Италианската република, за която се явява проф. Umberto Leanza, началник на правния отдел в Министерството на външните работи, в качеството на представител, подпомаган от г-н Pier Giorgio Ferri, avvocato dello Stato, със съдебен адрес в италианското посолство в Люксембург, 5 Rue Marie-Adélaïde,

ответник,

с предмет иск за обявяване, че като е приела и оставила в сила закон, който като предоставя правомощие за вземане на решение, задължава Consiglio Nazionale degli Spedizionieri Doganali (Национален съвет на митническите агенти) да приеме решение от сдружение от предприятия, в противоречие с член 85 от Договора, в което той определя задължителна тарифа за всички митнически агенти, Италианската република не е изпълнила своите задължения съгласно членове 5 и 85 от Договора,

СЪДЪТ (пети състав),

в състав: г-н C. Gulmann, председател на състав, г-н M. Wathelet (докладчик), г-н J. C. Moitinho de Almeida, P. Jann и L. Sevón, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Cosmas,

секретар: г-н R. Grass,

* Език на производството: италиански.

като взе предвид доклада от заседанието,

след като изслуша устните становища на страните, представени в съдебното заседание от 4 декември 1997 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 12 февруари 1998 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С молба, подадена в секретариата на Съда на 9 февруари 1996 г., Комисията образува дело съгласно член 169 от Договора, за обявяване, че като е приела и оставила в сила закон, който като предоставя правомощие за вземане на решение, задължава Consiglio Nazionale degli Spedizionieri Doganali (Националния съвет на митническите агенти, наричан по-нататък „CNSD”) да приеме решение от сдружение от предприятия, в противоречие на член 85 от Договора, в което той определя задължителна тарифа за всички митнически агенти, Италианската република не е изпълнила своите задължения съгласно членове 5 и 85 от Договора.

2. В Италия, дейността на митническите агенти се регулира от Закон № 1612 от 22 декември 1960 г. от 22 декември 1960 г. относно правното признаване на професията митнически агент и създаването на регистър и осигурителен фонд за митническите агенти (GURI № 4 от 5 януари 1961 г., наричан по-нататък „Закон № 1612/1960”) и чрез разпоредби по прилагането, съдържащи се принципно в президентските и министерски наредби.

3. Дейността включва разпоредби относно услугите, свързани с процедурите по митническо освобождаване на стоки (член 1 от Закон № 1612/1960). За да го прилагат, митническите агенти трябва да притежават разрешение (патент) и да бъдат вписани в националния регистър на митническите агенти. Той е съставен от всички регионални регистри, водени от Регионалните съвети на митническите агенти за всеки митнически регион (членове 2 и 4 - 12 от Закон № 1612/1960).

4. Контролът над дейността на митническите агенти се извършва от Регионалните съвети на митническите агенти. Техните членове се избират с тайно гласуване от митническите агенти, вписани в регистрите на различните департаменти за период от две години, който може да се поднови. Председателят се избира от членовете измежду тях (член 10 от Закон № 1612/1960).

5. Регионалните съвети на митническите агенти се председателстват от Националния съвет на митническите агенти, орган, регулиран от разпоредбите на публичното право, съставен от девет членове, избрани с тайно гласуване от членовете на Регионалните съвети на митническите агенти и се председателства

от един от членовете, избран от тях (член 12 от Закон № 1612/1960). До 1992 г. Генералният директор на митниците и косвените данъци става автоматично член и председател. Въпреки това, това правило се отменя с член 32 от Наредба-закон № 331 от 30 август 1992 г. (наричан по-долу „Наредба-закон № 331/1992”). Членовете на Националния съвет на митническите агенти се назначават за три години и могат да бъдат преизбрани (член 13, параграф 2 от Закон № 1612/1960).

6. Само регистрираните митнически агенти могат да бъдат избрани за членове на Регионалните съвети или на Националния съвет на митническите агенти (втори параграф от членове 8 и 22 от наредба на Министерство на финансите от 10 март 1964 г.).

7. CNSD отговаря, по-специално, за определянето на тарифа за услугите, извършвани от митническите агенти, въз основа на предложения от Регионалните съвети (член 14, буква г) от Закон № 1612/1960). Тарифата е задължителна (член 11, параграф 2 от Закон № 1612/1960). На тези, които нарушават тарифата, могат да се наложат дисциплинарни мерки, започващи от порицание до временно отстраняване от регистъра при повторно нарушение, или отписване от регистър, ако лицето е било отстранявано два пъти за период от пет години от Регионалния съвет (членове 38 - 40 от Наредбата на Министерството на финансите от 10 март 1964 г. относно разпоредбите за прилагане на Закон № 1612/1960 (Редовно приложение към GURI № 102 от 24 април 1964г.)).

8. На своето заседание от 21 март 1988 г., CNSD приема тарифата за услугите, извършвани от митническите агенти (наричана по-долу „тарифата”), съдържаща следните условия:

„Тарифата определя минимални и максимални размери, които трябва да се заплащат при митнически сделки и услуги, извършени в валутната, търговската и фискалната области, включително фискални спорове. При определяне, между минималните и максимални размери, на цените, които трябва да се заплатят по определено дело, се вземат предвид характеристиките, природата и важността на услугата” (член 1).

„По отношение на разпоредбите на член 1 по-горе, тази тарифа винаги е задължителна що се отнася до общата сума и отменя всички други споразумения, които ѝ противоречат” (член 5).

„Националният съвет на митническите агенти е упълномощен специално и/или временно да освободи от заплащане на минималните суми, посочени в тарифата” (член 6).

„Националният съвет на митническите агенти актуализира настоящата тарифа съгласно индексите, предоставени от Istat (Централния статистически институт) – сектор промишленост – от датата на съответното решение” (член 7).

9. Тарифата е одобрена от италианския министър на финансите с Наредба от 6 юли 1988 г. (GURI № 168 от 19 юли 1988 г., стр. 19).

10. Съгласно член 7 от тарифата, на свое събрание от 15 декември 1989 г. CNSD е решил да увеличи цените, определени в тарифата с 8 % от 1 януари 1990 г. (Съобщение от Министерство на финансите, публикувано в GURI № 299 от 23 декември 1989 г.).

11. Комисията образува три отделни производства срещу италианското законодателство.

12. На 24 март 1992 г. тя е поискала от Съда да обяви, че Италианската република е нарушила членове 9 и 12 от Договора, като е одобрила тарифата. Този иск е бил отхвърлен с Решение от 9 февруари 1994 г. Комисия/Италия (С-119/92, Recueil, стр. I-393), на основание, че не е имало задължение на вносителя да се обърне към всички обстоятелства относно услугите на професионалните митнически експедитори (точка 46).

13. На 30 юни 1993 г. Комисията приема Решение 93/438/ЕИО относно производството съгласно член 85 от Договора (IV/33.407 - CNSD, L 203, стр. 27), в което установява, че тарифата представлява нарушение на член 85, параграф 1 от Договора. CNSD завежда дело за отмяна на това решение, което към момента е висящо пред Първоинстанционния съд (дело T-513/93), и решава да отложи разглеждането на делото, докато Съдът не постанови решение по настоящото дело (Определение на Първоинстанционния съд от 6 май 1996 г., непубликувано в Recueil).

14. На последно място, приемайки становището, че въпросното национално законодателство нарушава членове 5 и 85 от Договора, Комисията образува предварително производство, което е основание за настоящия иск.

15. С писмо от 18 октомври 1993 г., тя изпраща официално съобщение на италианското правителство, с което иска в период от две месеца то да представи своето становище по въпроса.

16. При отсъствието на отговор, на 21 юни 1995 Комисията издава мотивирано становище, в което иска в период от два месеца от уведомяването Италианската република да приеме мерките, които са необходими за постигане на съответствие с него.

17. Тъй като италианското правителство не отговоря на мотивираното становище, Комисията завежда този иск пред Съда.

18. С документ, представен на 15 май 1996 г., италианското правителство повдига възражение за недопустимост в съответствие с член 91, параграф 1 от Процедурния правилник.

19. Съдът решава да запази решението си относно това възражение за окончателното решение.

20. Италианското правителство не представя защита.

Възражението за недопустимост

21. Италианското правителство, на първо място, представя защита в смисъл, че Комисията няма право да образува второто производство за обявяване за неизпълнение на задължение, по отношение на жалбите, основани на членове 5 и 85 от Договора, без да оттегли първия си иск, понеже представлява нарушаване на членове 9 и 12 от Договора.

22. То поддържа, че това е така, първо защото обжалваните практики представляват или налагането на такса, или сключване на споразумение от сдружение на предприятия, ратифицирано от съответната държава-членка, но не могат да бъдат и двете едновременно.

23. На второ място, от основната схема от правила относно иска за неизпълнение на задължения, става ясно, че след като Съдът е бил сезиран веднъж, е било неизбежно да се постанови по съществуващото на спора, освен ако ищецът не е оттеглил иска. В съответствие с това, ако Комисията е убедена, че държавата е изпълнила задълженията, за нарушаването на които е била обвинена в мотивирано становище, представено в първото производство, но не е изпълнила други задължения, различни от първите, не може за продължи едновременно да продължи да търси от Съда отсъждане въз основа на посоченото мотивирано становище и да започне нова процедура относно различно твърдение, несъответстващо на първото.

24. На последно място, действайки по този начин, Комисията е нарушила правото на защита на италианското правителство, тъй като принуждава италианското правителство да се защитава само едновременно по две дела, образувани въз основа на същите факти, но на различни правни основания.

25. Във втората претенция, италианското правителство твърди, че има непълноти в официалното писмо и мотивираното становище. Така само искът съдържа подробен анализ на фактите, представящи първото претендирано нарушение на член 85, параграф 1 от Договора. Въпреки това, и в официалното писмо, и в мотивираното становище, Комисията се ограничава, доколкото се отнася до нарушението на член 85, параграф 1, до препращане към Директива 93/438. Съгласно установената съдебна практика, мотивираното становище трябва да съдържа последователно и подробно представяне на причините, въз основа на които Комисията се е убедила, че съответната държава не е изпълнила своите задължения съгласно Договора (Решение от 11 юли 1991 г., Комисия/Португалия, C-247/89, Recueil, стр. I-3659).

26. Що се отнася до първата претенция, отделно от факта, че само изпращането на официално писмо е предшествовало постановяването на решение от Съда по дело C-119/92, трябва да се посочи, че по силата на членове 155 и 169 от Договора, Комисията е пазител на законността в Общността. В това и качество, нейната задача е в интерес на Общността да гарантира, че Договора е правилно прилаган от държавите-членки и да отбелязва неизпълнението на задълженията, произтичащи от него, с оглед тяхното прекратяване (Решение от 4 април 1974 г., Комисия/Франция, 167/73, Recueil, стр. 359, точка 15).

27. Следователно Комисията е тази, която определя дали е целесъобразно да се предприемат действия срещу държава-членка и кои разпоредби, по нейно мнение, е нарушила държавата-членка, и да прецени кога ще заведе иск за неизпълнение на задължения; факторите, които определят нейния избор за времето, не могат да повлияят на допустимостта на иска (Решение от 1 юни 1994 г., Комисия/Германия, C-317/92, Recueil, стр. I-2039, точка 4).

28. Освен това, тъй като предмета на делото, образувано пред Съда, се определя от мотивираното решение, дотолкова доколкото молбата трябва да се основава на същите основания и искания (Решения от 7 февруари 1984 г., Комисия/Италия, 166/82, Recueil, стр. 459, точка 16; от 1 декември 1993 г., Комисия /Дания, C-234/91, Recueil, стр. I-6273, точка 16, и от 12 януари 1994 г., Комисия / Италия, C-296/92, Recueil, стр. I-1, точка 11), когато счита, че националното законодателство, което обжалва, нарушава другите разпоредби на правото на Общността и иска Съда да се произнесе в този смисъл, за Комисията няма друга отворена възможност за действие, освен да започне ново производство за неизпълнение на задължения, за да освободи напълно от задълженията, възложени Ж съгласно членове 155 и 169 от Договора.

29. От упоменатите по-горе заключения става ясно, че фактът, че държава-членка е принудена да се защитава по две отделни дела, в които фактите са едни и същи, но се основават на различни разпоредби, не може сам по себе си да представлява нарушение на правото на защита. Освен това, италианското правителство не е представило никакви други факти, които да могат да покажат, че хода на двете производства, разглеждани поотделно или дори кумулативно, води до нарушаване на правото на защита.

30. Доколкото се отнася до второто искане, достатъчно е да се посочи, че мотивираното становище съдържа последователно и прецизно посочва причините, които са убедили Комисията, че съответната държава не е изпълнила едно от своите задължения съгласно Договора.

31. Официалното съобщаване и мотивираното становище ясно определят, макар и накратко, предмета на делото. Освен това и двата документа изрично препращат към Решение 93/438, в което Комисията е описала в подробности фактическото и правно положение, в което работят митническите агенти и CNSD ("I. Фактите", стр. 27 - 31) и в което формулира своята правна оценка по един също така подробен начин ("II. Правна оценка", стр. 31 - 33). На последно място, официалното съобщаване и мотивираното становище съдържат подробно

описание на единствения въпрос, който не е разгледан от Решение 93/438, а именно как нарушение на правото на Общността, за което се предполага, че е извършено от CNSD, може да се припише на Италианската република.

32. Следователно молбата е допустима.

По съществото на спора

33. За да постанови решение по искането на Комисията за обявяване неизпълнението на задължение, първо трябва да се разгледа въпросът дали тарифата представлява решение на сдружение от предприятия по смисъла на член 85 от Договора.

34. По време на заседанието, италианското правителство твърди, че въпреки, че поради упражняване на свободна професия като адвокати, инспектори или преводачи, митническите агенти са лица, упражняващи свободни професии, те въпреки всичко не могат да се разглеждат като предприятия по смисъла на член 85 от Договора, поради това, че услугите, които предоставят имат интелектуален характер и поради това, че практиката на тяхната професия изисква издаването на разрешение и спазването на определени условия. Освен това, Договорът прави разграничение между лицата със свободни професии и предприятията, така че не е задължително всички свободни професии да извършват дейност като предприятие. В допълнение, липсват задължителните организационни фактори, което ще рече, комбинацията от човешки, материални и нематериални ресурси, постоянно определени в изпълнение на специфична икономическа цел.

35. Тъй като независимите митнически агенти не са предприятия, *a fortiori* CNSD не представлява сдружение от предприятия по смисъла на член 85 от Договора.

36. На първо място трябва да се отбележи, че съгласно установената съдебна практика, концепцията за предприятията обхваща всички лица, извършващи икономическа дейност, независимо от неговия правен статут и начина, по който се финансира Решения от 23 април 1991 г., Höfner и Elser, C-41/90, Recueil, стр. I-1979, точка 21; от 16 ноември 1995 г., Fédération française des sociétés d'assurances и др., C-244/94, Recueil, стр. I-4013, точка 14, и от 11 декември 1997 г., Job Centre, C-55/96, Recueil, стр. I-7119, точка 21), и че всяка дейност, който се състои в предлагане на стоки и услуги на определен пазар е икономическа дейност (Решение от 16 юни 1987 г., Комисия/Италия, 118/85, Recueil, стр. 2599, точка 7).

37. Дейността на митническите агенти има икономически характер. Те предлагат срещу заплащане услуги по извършване на митнически формалности, които се отнасят по-специално до такива услуги във валутната, търговската и фискалната област. Освен това, те поемат финансовия риск, който съпътства извършването на тази дейност (Решение от 16 декември 1975 г., Suiker Unie и др./Комисия, 40/73- 48/73, 50/73, 54/73 - 56/73, 111/73, 113/73 и 114/73, Recueil, стр. 1663,

точка 541). Ако няма баланс между разходите и приходите, митническите агенти сами трябва да носят отговорност за дефицит.

38. При тези обстоятелства, фактът, че дейността на митническите агенти е интелектуална, изисква разрешение и може да се осъществява при отсъствието на комбинация от материални, нематериални и човешки ресурси, не е такъв, че да се изключи от приложното поле на членове 85 и 86 от Договора.

39. Следващият въпрос, който трябва да се разгледа, е обхвата до който един професионален орган като CNSD действа като сдружение от предприятия по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора, когато, съставя тарифата.

40. В тази връзка, трябва да се вземе предвид, че статута на национален орган според публичното право, какъвто е CNSD, не възпрепятства иск по член 85 от Договора. Съгласно формулировката, тази разпоредба се прилага по отношение на споразумения между предприятия и решения на сдружения от предприятия. В съответствие с това, правната рамка, в която е постигнато такова споразумение и са взети такива решения, както и класификацията, дадена на тази рамка от различните национални правни системи са ирелевантни по отношение приложението на разпоредбите на Общността и по-специално член 85 от Договора (Решение от 30 януари 1985 г., *Clair*, 123/83, *Recueil*, стр. 391, точка 17).

41. Освен това, членовете на CNSD са представители на професионалните митнически агенти и нищо от съответното национално законодателство не пречи на CNSD да действат в изключителен интерес на професията.

42. От една страна, като членове на CNSD могат да се регистрират само митническите агенти, тъй като те са избрани измежду членовете на Регионалните съвети, в които членуват само митнически агенти (член 13, параграф 2 от Закон № 1612/1960 и член 22, параграф 2 от Наредбата на Министъра на финансите от 10 март 1964 г.). По този въпрос трябва да се отбележи, че след въведените с Наредба-закон № 331/1992 изменения, Генералния директор на митниците вече не е председател на CNSD. На последно място, италианския министър на финансите, който отговаря за осъществяването на контрола над въпросните професионални организации, не може да се намесва в назначаването на членовете на Регионалните съвети и CNSD.

43. От друга страна, CNSD отговаря за определянето на тарифа за професионалните услуги на митническите агенти на основата на предложения от Регионалните съвети (член 14, буква г) от Закон № 1612/1960). В това отношение няма правила във въпросното национално законодателство задължаващи или дори насърчаващи членовете и на CNSD, и на Регионалните съвети да вземат предвид публичния интерес като критерий.

44. Следователно, членовете на CNSD не могат да се определят като независими експерти (вж., в този смисъл, Решения от 17 ноември 1993 г., *Reiff*, C-185/91,

Recueil, стр. I-5801, точки 17 и 19; от 9 юни 1994 г., Delta Schiffahrts-und Speditionsgesellschaft, C-153/93, Recueil стр. I-2517, точки 16 и 18, и от 17 октомври 1995 г., DIP и др., C-140/94 - C-142/94, Recueil, стр. I-3257, точки 18 и 19), и че, съгласно законодателството, те не са задължени при определяне на тарифата да вземат предвид не само интересите на предприятията или сдруженията от предприятия в сектора, който ги е назначил, но също така и общия интерес и интересите на предприятията от другите сектори или ползвателите на въпросните услуги (упоменатите по-горе решения, Reiff, точки 18 и 24; Delta Schiffahrts- und Speditionsgesellschaft, точка 17; и DIP и други, точка 18).

45. На второ място, трябва да се потвърди, че решенията, които CNSD взема като унифицирана, задължителна тарифа за всички митнически агенти, ограничават конкуренцията по смисъла на член 85 от Договора и са в състояние да повлияят на търговията вътре в Общността.

46. Тарифата директно определя цените на услугите на митническите агенти. Тя предвижда максимални и минимални размери за всеки отделен вид дейност, който могат да се поискат от потребителите. Освен това, тарифата определя различни групи на основата на стойността и теглото на стоките, който трябва да се освободят от митница или на определени видове стоки или видове професионални услуги (член 1).

47. На последно място, тарифата е задължителна (член 5), така че митническите агенти не могат да се отклоняват от нея по своя инициатива. CNSD има правомощието да допуска дерогации (член 6).

48. Що се отнася до въпроса дали търговията вътре в Общността се влияе, основно трябва да се посочи, че споразумение, което обхваща цялата територия на държавата-членка, по своя характер, има за резултат засилване на разделянето на пазарите на национална основа, като по този начин задържа икономическото взаимодействие, за което Договорът е предвиден да осъществи. (Решения от 17 октомври 1972 г., Vereeniging van Cementhandelaren/Комисия, 8/72, Recueil, стр. 977, точка 29, и от 11 юли 1985 г., Remia и др./Комисия, 42/84, Recueil, стр. 2545, точка 22).

49. Това действие е толкова по-значимо в този случай, защото различните видове внос или износ в Общността, както и сделките между търговци в Общността, изисква извършването на митнически формалности и като следствие, може да се появи необходимост да се включи регистриран независим митнически агент.

50. Това важи и за така наречените “вътрешни транзитни” операции, покриващи изпращането на стоки от Италия до държава-членка, което означава от една точка на митническата територия на Общността до друга, транзитно през държава, която не е членка на Общността (например Швейцария). Този вид операции са особено важни за Италия, тъй като голяма част от стоките, изпратени от североизточните региони на страната до Германия и Нидерландия с транзит през Швейцария.

51. От упоменатите по-горе заключения следва, че при приемането на тарифата, CNSD е нарушил член 85, параграф 1 от Договора.

52. На трето място, трябва да се разгледа и въпроса за степента на нарушението, за която Италианската република носи отговорност.

53. Въпреки, че член 85 от Договора, сам по себе си, се отнася само до поведението на предприятията, а не до мерките, които се приети от държавите-членки със законов или подзаконов нормативен акт, остава фактът, че член 85 от Договора, в съответствие с член 5, изисква държавите-членки да не въвеждат или оставят в сила мерки, дори закони, които могат да направят правилата за конкуренция неефективни по отношение приложението им към предприятията (за член 85 от Договора, вж. Решения от 21 септември 1988 г., Van Eycke, 267/86, Recueil, стр. 4769, точка 16; Reiff, упоменато по-горе, точка 14, и Delta Schiffahrts- und Speditionsgesellschaft, упоменато по-горе, точка 14; за член 86 от Договора, вж. Решение от 16 ноември 1977 г., GB-Inno-BM, 13/77, Recueil, стр. 2115, точка 31).

54. Такъв би бил случая, когато държава-членка трябва да благоприятства или благоприятства приемането на споразумения, решения или съгласувани практики, противоречащи на член 85 или засилва тяхното действие, или лишава своите правила от качеството им на закон като делегира върху частните икономически оператори отговорността за вземането на решения, които влияят върху икономическата сфера (Решения упоменати по-горе Van Eycke, точка 16; Reiff, точка 14, и Delta Schiffahrts- und Speditionsgesellschaft, точка 14).

55. Като приема въпросното национално законодателство, Италианската република очевидно не само изисква сключването на споразумение в противоречие с член 85 от Договора и намаляване действието на неговите условия, но също така съдейства да гарантиране съответствието с това споразумение.

56. На първо място, член 14, буква г) от Закон № 1612/1960 изисква CNSD да състави задължителна, унифицирана тарифа за услугите, предоставяни от митническите агенти.

57. На второ място, както става ясно от точки 41-44 от това решение, обсъжданото национално законодателство напълно оставя на частните икономически оператори правомощието на държавните органи по отношение на тарифите.

58. На трето място, италианското законодателство изрично забранява регистрираните митнически агенти да се отклоняват от тарифата (член 11 от Закон № 1612/1960) под страх от изключване, временно отстраняване или отстраняване от регистъра (членове 38 - 40 от Наредбата на министъра на финансите от 10 март 1964 г.).

59. На четвърто място, въпреки че няма законова или подзаконова разпоредба, която да предоставя на Министерството на финансите правомощие да одобри тарифата, остава случаят, че Наредбата на министъра на финансите от 6 юли 1988 г. му предоставя приемането на правила. Първо, публикуването в Общият раздел на *Gazzetta Ufficiale della Repubblica Italiana* предполага, че тарифата се познава от трети лица, на които решението на CNSD никога не е признавал права. Второ, по този начин официалният характер на тарифата улеснява използването от страна на митническите агенти на цените, които тя определя. На последно място, нейния характер е такъв, че да разубеждава клиентите, които могат да поискат да оспорят цените, които се поставят от митническите агенти.

60. В светлината на упоменатите по-горе заключения, трябва да се постанови, че като приема и оставя в сила закон, който, предоставяйки съответните правомощия за вземане на решения, предвижда CNSD да приеме решение на сдружение от предприятия в противоречие на член 85 от Договора, което представлява създаване на задължителна тарифа за всички митнически агенти, италианското правителство не изпълнява своите задължения съгласно членове 5 и 85 от Договора за Европейската общност.

По съдебните разноски

61. По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Италианската република не е доказала своите твърдения и следва да бъде осъдена да заплати разноските по делото.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

1. Обявява, че като е приела и оставила в сила закон, който, предоставяйки съответните правомощия за вземане на решения, предвижда Националния съвет на митническите агенти (Consiglio Nazionale degli Spedizionieri Doganali - CNSD)– да приеме решение на сдружение от предприятия в противоречие на член 85 от Договора, което представлява създаване на задължителна тарифа за всички митнически агенти, Италианската република не изпълнява своите задължения съгласно членове 5 и 85 от Договора.

2. Осъжда Италианската република да заплати разноските по делото.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 18 юни 1998 година.

Подписи